

«ΙΝΑ ΜΗ ΤΟ ΕΚ ΜΟΣΧΑΣ ΚΑΚΟΝ ΜΕΙΖΟΝ ΓΕΝΗΤΑΙ»

**ΕΣΧΑΤΑ ΕΝΔΕΛΕΙΓΜΕΝΑ ΙΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΒΟΥΛΩΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΜΟΝΟΜΕΡΩΣ DE FACTO
ΑΥΤΟΑΠΟΚΕΚΟΜΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΣΧΙΣΜΑΤΙΖΟΜΕΝΗΣ
ΤΟΠΙΚΗΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ
ΚΑΘΟΛΙΚΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**

**ΕΝΕΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΑΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΦΑΤΡΙΑΣΤΙΚΩΣ ΔΙΧΑΣΤΙΚΟΥ
ΠΟΛΥΜΕΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΑΡΚΙΝΩΜΑΤΙΚΟΥ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ
ΑΝΤΙΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΕΘΝΟΦΥΛΕΤΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ
ΠΑΠΟΚΑΙΣΑΡΙΚΟΥ ΠΑΝΡΩΣΙΚΟΥ ΜΕΓΑΛΟΪΔΕΑΤΙΣΜΟΥ ΤΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΜΟΣΧΑΣ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΟΣΜΟ**

- Η αυτοβούλως, αυτοπροαιρέτως και αυτομονομερώς, ίδια υπαιτιότητα, de facto, «αυτοαποκεκομμένη» και «αυτοσχισματιζόμενη» τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αναξίως πλέον χαρακτηρίζεται ως θυγάτηρ Εκκλησία της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός αυτής Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι αποτελεί «την Πέμπτη Φάλαγγα και τον Δούρειο Ίππο της Ορθοδοξίας» ως απροκάλυπτος υπονομευτής της Πανορθόξου Ενότητας και «Πάπας της Ορθοδοξίας» ένεκα των ρουβλίων του Κρεμλίνου και της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας.

Άκρως ενδεικτική των εκκλησιαστικών ιμπεριαλιστικών Πανσλαβιστικών και Πανρωσικών αλαζονικών συμπλεγμάτων, τω όντι εχθρικών προς ο,τιδήποτε Ελληνορθόδοξο, είναι και η προ ετών αντιεκκλησιολογική και αντικανονική τοποθέτηση του Ρώσου εκκλησιαστικού «υπουργού των εξωτερικών», Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνος, προσώπου άκρως επικίνδυνου για την ευλογημένη Πανορθόδοξη Ενότητα, θεολογικώς και εκκλησιολογικώς ελλιποβαρούς, περί την εκκλησιαστική ιστορία ιπταμένου και μετέωρου, λίαν δε ακατάλληλου για οιασδήποτε μορφής διορθόδοξο διάλογο, όπως φυσικά και ο μέντωρ, εν ταυτώ φυσικός και ηθικός αυτουργός, αυτού Μόσχας Κύριλλος, σε επίσημη ομιλία του, υπό τον τίτλο: «Η Διορθόδοξη Συνεργασία στα πλαίσια της προετοιμασίας της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας», η οποία ανεγνώσθη επί τη εν έτει 2011 αναγορεύσει αυτού «Εις Επίτιμον Διδάκτορα της Θεολογικής Ακαδημίας Αγίας Πετρούπολεως», όπου μεταξύ άλλων, «ελαφρά τη καρδία», ανέφερε «απυλώτω στόματι» ότι: «το θέμα της αναγραφής στα Δίπτυχα του Προκαθημένου της Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Αμερική, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να επιλυθεί οριστικά στην πορεία ολοκλήρωσης της πανορθόδοξου αποδοχής του καθεστώτος του αυτοκεφάλου αυτής της Εκκλησίας, το οποίο χορηγήθηκε σε αυτή από την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας το 1970».

Επί δε των λεγομένων του Μητροπολίτου Βολοκολάμσκ οφείλουμε να προσεπιδηλώσουμε emphaticώς και ευθέως «*expressis verbis*», ότι προς την καθολικότητα της Εκκλησίας όπου κυριαρχεί η αγάπη, αντιβαίνει ο άκρατος και άκριτος νοσηρός και πολυμεταστατικός καρκινωματικός εθνικισμός, ήτοι ο αντιεκκλησιολογικός και αντικανονικός εθνοφυλετισμός ή φυλετισμός μιάς τοπικής Εκκλησίας. Ο άκρατος εθνικισμός οδηγεί σε διχοστασία και σχίσματα. Για τον λόγο αυτό όταν κατά το παρελθόν τινές Ορθόδοξες Εκκλησίες παρεσύρθησαν σε άκρατο εθνικισμό και φυλετισμό, κατήντησαν όντως τραγικές θεραπευνίδες κοσμικών σκοπών και πολιτικών προγραμμάτων, όλως αλλοτρίων, προς την Ορθόδοξη Εκκλησία, επειδή προσκολλήθηκαν πρόσκαιρα στα έθνη και στα κράτη τους, οπότε σύμφωνα με τον «Όρο» της Αγίας και Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου (1872) ο εθνοφυλετισμός (εθνικισμός ή φυλετισμός) προσέλαβε χαρακτήρα αιρέσεως. Είναι μάλιστα ιδιαζόντως επίκαιρα τα όσα επισημαίνει σχετικώς ο μεγάλος Έλληνας Ορθόδοξος Δογματολόγος, αιδίμιος Ιωάννης Καρμίρης, αναφέροντας ότι: *«Η Εκκλησία και το Έθνος ή το κράτος είναι δύο διαφορετικές κοινωνίες κατά την ουσία, την αποστολή και τον σκοπό. Τα μέσα που διαθέτουν είναι διάφορα. Η Εκκλησία ως υπερεθνική κοινωνία έχει σαν σκοπό της τη σωτηρία. Το κράτος είναι κοινωνία φυσική, ανθρώπινη, που υπόκειται σε συμβιβασμούς και περιορισμούς»*.

Όσον αφορά τα περί της ανακατατάξεως των «Ιερών Διπτύχων», ήτοι της θέσεως μνημονεύσεως των Ορθοδόξων κατά τόπους Εκκλησιών, ειδικώς μάλιστα ως προς την θέση του Πατριαρχείου της Γεωργίας και της παλαιφάτου Ορθοδόξου Εκκλησίας της Κύπρου, όπως αναφέρει ο εκκλησιαστικός «υπουργός των εξωτερικών» Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίων, καλόν και συνετόν θα ήταν να έχει υπόψιν η θυγάτηρ Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία ότι ιστορικώς και κανονικώς θα έπρεπε το Πατριαρχείο Μόσχας να μετακινηθεί από την πέμπτη στην έβδομη ή κατ' άλλους στην ογδόη ή ακόμη και στην ενάτη θέση των Ιερών Διπτύχων της Ορθοδοξίας προς αποκατάσταση παλαιών εσφαλμένων, ένεκα φιλαδέλφου ανοχής και καταλλαγής, αποφάσεων και προς τούτο ουδόλως θα πρέπει να διστάσει η Πρωτόκλητος και Πρωτόθρονος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπόλιτις Εκκλησία, διότι «*dura veritas sed veritas*».

Νυν καιρός ευπρόσδεκτος, νυν καιρός λυτρωτικής καθάρσεως, για την εφάπαξ οριστική και αμετάκλητη εις τους αιώνας και έως συντελείας των αιώνων τοποθέτηση υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου, της θυγατρός τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας στην εβδόμη ή κατ' άλλους στην ογδόη ή ενάτη θέση των Ιερών Διπτύχων, όπου είναι η κανονική ιστορικώς θέση αυτής ως απλής τοπικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, καθώς και για την πάραυτα και παραχρήμα άρση της λεγομένης πατριαρχικής περιωπής ,αξίας και τιμής από την τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία, όπως απολύτω και ισχυρώ αναφαιρέτω αυτεξουσίω κυριαρχικό δικαίωματι δύναται να πράξει το Πρωτόκλητο και Πρωτόθρονο εν Ορθοδόξοις Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο εν έτει 1589 και επί της πατριαρχείας του αοιδίμου Οικουμενικού Πατριάρχου Ιερεμίου του Β' παρεχώρησε διά Πατριαρχικού και Συνοδικού Τόμου την πατριαρχική περιωπή ,αξία και τιμή στην τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία.

Ταύτα δε τα αντίδοτα πνευματικής ίασεως κατ' αρχάς και εάν παρ' ελπίδα δεν επέλθει πνευματική ίαση των εν Μόσχα παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών εκ του πολυμεταστατικού καρκινώματος του επάρατου εθνοφυλετισμού και του βατικανείου κοσμικού παποκαισαρισμού , άμεση σύγκληση

Μείζονος και Υπερτελούς Συνόδου εν Φαναρίω υπό του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου εν Ορθοδόξοις Οικουμενικού Πατριαρχείου με την συμμετοχή και άλλων Ορθοδόξων Προκαθημένων, εάν και εφόσον κριθεί αναγκαίον, για την απερίφραστη και άνευ της αναγνωρίσεως ουδενός κανονικού ελαφρυντικού, εφάπαξ, οριστικώς και τελεσιδίκως, καταδίκη της ήδη αυτοβούλως, αυτοπροαιρέτως και αυτομονομερώς, ίδια υπαιτιότητα, de facto «αυτοαποκεκομμένης» και «αυτοσχισματιζομένης» τοπικής Ορθοδόξου εν Ρωσία Εκκλησίας και των υπαγομένων σε αυτή παντός βαθμού ρασοφόρων και των ομοφρονούντων αυτοίς λαϊκών ως σχισματικών αντικανονικών παρεκκλησιαστικών παραφυάδων και φατριών διά την αποτροπή μείζονος κακού στο σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας, όπως ακριβώς συνέβη διά της εν έτει 1872 συγκλήσεως της Αγίας και Μεγάλης εν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, η οποία κατεδίκασε ως αίρεση και καινοφανή ετεροδιδασκαλία τον εθνοφυλετισμό και τους βουλγαροεξαρχικούς εθνοφυλετιστές ως σχισματικούς, διότι ουδείς, ουδείς δικαιούται και δύναται -πόσο μάλλον οι εθνοφυλετιστές και βατικανειοφρονούντες παποκαισαριστές εν Μόσχα ρασοφόροι- να αναιρέσει ένεκα κοσμικής κρατικής δυνάμεως και μοσχοβίτικων ρουβλίων, όρια «*ά έθεντο οι Πατέρες ημών εν ταις Αγίαις Οικουμενικαίς Συνόδοις*» περί των πανορθοδόξως αναγνωριζομένων ιερωτάτων εκκλησιαστικών προνομίων της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εν Ορθοδόξοις Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας ως Προκαθεζομένης Εκκλησίας της Νέας Ρώμης. «Τρίτη Ρώμη» ούτε υπήρξε, ούτε υπάρχει και φυσικά ουδέποτε θα υπάρξει, διότι η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει τον εκάστοτε Κωνσταντινουπόλεως ως εν τιμή, διακονία και ευθύνη «Πρώτο» και ουδεμία χρείαν έχει να αποδεχθεί έναν εξουσιαστή κοσμικού φρονήματος τύραννο και δυνάστη Ρώσο Πάπα.

Τα ρωσικά εκκλησιαστικά προσωπεία κατέπεσαν και απεκαλύφθη το φρικτό πρόσωπο του μοσχοβίτικου ιμπεριαλιστικού παποκαισαρικού βατικάνειου επεκτατισμού ένεκα του πολυμεταστατικού καρκινώματος του πανρωσισμού κατά του Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Ελληνορθοδόξου Οικουμενικού Πατριαρχείου και των λοιπών τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών. Η τοπική Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία αναξίως πλέον χαρακτηρίζεται ως θυγάτηρ Εκκλησία της Πρωτοκλήτου και Πρωτοθρόνου Μητρός αυτής Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας διότι αποτελεί «*την Πέμπτη Φάλαγγα και τον Δούρειο Ίππο της Ορθοδοξίας*» ως απροκάλυπτος υπονομευτής της Πανορθοδόξου Ενότητας και «*Πάπας της Ορθοδοξίας*» ένεκα των ρουβλίων του Κρεμλίνου και της μωράς αριθμολαγνείας ή αριθμοπληξίας. Οι αριθμοί χρειάζονται στους εν Μόσχα ρασοφόρους για να καταμετρούν τα ρούβλια της εξαγοράς συνειδήσεων των μίσθαρνων και αργυρώνητων πειθήνιων υποτακτικών οργάνων και εξωνημένων άβουλων δορυφόρων τους, ενώ είναι παντελώς άχρηστοι στην Ορθόδοξη Εκκλησία διότι στο Σώμα του Αναστάντος Χριστού οι ψυχές των ανθρώπων σώζονται εν Χριστώ και δεν μετρούνται ως άψυχοι αριθμοί προς εξυπηρέτηση ανόμων αντiekκλησιολογικών και αντικανονικών,

όλως αντιευαγγελικών, πολιτικών και γεωστρατηγικών σχεδιασμών και σκοπιμοτήτων του Καίσαρος, ο οποίος αφειδώς χρηματοδοτεί την προσδεδεμένη στο γεωπολιτικό άρμα του ως πειθήνια θεραπαινίδα αυτοακυρωμένη Εκκλησία του κράτους του . Τα ρούβλια αυτά είναι *«τα αργύρια της επαίσχυντης προδοσίας»*, *«τα αργύρια του αίματος»*, της αγνώμονος θυγατρός προς την Πρωτόκλητη και Πρωτόθρονη εσταυρωμένη και πολυμαρτυρικά καθηγιασμένη φιλόστοργη Μητέρα αυτής Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία, αλλά *«έστιν δίκης οφθαλμός ός τα πανθ' ορά»*.

Ένεκα και περί πάντων των προειρημένων παραμένει λίαν και εξόχως επίκαιρη η πάλιν και πολλάκις επικαλούμενη υφ' ημών, κατά πάντα εκκλησιολογικά και κανονικά τεκμηριωμένη απόφαση του λογιωτάτου εν λογίοις και περισπουδάστου Φαναριώτου Ιεράρχου, αιδίδιμου *Μητροπολίτου Σάρδεων Μαξίμου*, ο οποίος διδάσκων, νουθετών, παιδαγωγών και ενίοτε ραπίζων ηχηρώς τους αποπειραμένους *«μετά θρασύτητος και μωροφιλοδόξου φρονήματος και πνεύματος»* να μεταθέσουν *«όρια α έθεντο οι πατέρες ημών»*, γράφει: *«Υπάρχει μία καθεστωκία τάξις πραγμάτων, η οποία δεν ανέχεται φυλετικούς και εθνικούς ακροβολισμούς, θεωρίας και αντιλήψεις και επιδιώξεις μη στηριζόμενας επί του κριτηρίου των θεμελιωδών εκκλησιολογικών αρχών περί οργανώσεως της Εκκλησίας, της ιστορίας, του εκκλησιαστικού δικαίου, των κανόνων και της μακραίωνος εκκλησιαστικής πράξεως και δεδοκιμασμένης εμπειρίας. Τάσεις και προσπάθειαι επεκτατισμού, προτεκτοράτα εκκλησιαστικά, δημιουργία εκκλησιαστικών συνασπισμών και παρατάξεων, αντιλήψεις ωθούσαι τας εκκλησίας εις αγώνας μεταβιβάσεως της σκυτάλης των πρεσβείων τιμής, της πρωτοκαθεδρίας και της ηγεμονίας μεταξύ εκκλησιών αδελφών και ίσων, επί των οποίων Ιστορία και Δίκαιον επέβαλον και καθιέρωσαν σειράν και τάξιν τιμής και πρωτοπορείας, αλλά και συνδρομής και συνεργασίας, περί την ιστορικήν πρώτην κατά Ανατολάς Ορθόδοξον Εκκλησίαν, την Αγίαν του Χριστού Μεγάλην Εκκλησίαν, ως περί έδραν πρεσβυγενή και πρωτόθρονον, μετουσιούσαν εν ταις προς τα έξω επαφαίς της Ορθοδοξίας το νόημα της ενότητος αυτής, θεωρίαί, τέλος, ανοίκειοι προς το πνεύμα και την ευρυτέραν προοπτικήν της Ορθοδοξίας περί αριθμητικής ή ποσοστικής υπεροχής και πρωτοπορείας εις τα εκκλησιαστικά πράγματα κ.τ.λ., είναι καταστάσεις νόθοι διά την Ορθοδοξίαν και ζέναι προς το βαθύτερον πνεύμα και την ουσίαν αυτής, επιβλαβείς δε και ολέθριοι διά την επιβίωσιν και το μέλλον αυτής»*.